

K. Dž. Doerti

NOĆNA škola
NASLEĐE

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty

NIGHT SCHOOL: LEGACY

Copyright © 2013 by Christi Daugherty

First published by Atom, Great Britain.

Translation rights arranged by Madeleine Milburn

Agency. All rights reserved.

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Džeku,
mom vodiču*

Jedna je za tugu
Za radost su dve
Tri je za devojčice
Četiri za dečake
Pet je za srebro
Šest za zlato je
A sedam za tajnu
Koja se krije

*Bez naslova,
stara engleska dečja pesmica*

PRVO POGLAVLJE

„Izabela, treba mi pomoć!“

Čućeći u mraku, Eli je usplahireno šaputala u telefon.

Manje od minuta slušala je glas koji je dopirao s druge strane. Povremeno bi klimnula glavom, pri čemu bi joj se tamna kosa zanjihala. Kada je glas zamukao, zgrabila je telefon i skinula poklopac da izvadi bateriju. Zatim je istrгла SIM karticu iz telefona i petom je utisnula u blato.

Prebacivši se preko niskog zida od cigala oko male četvrtaste londonske bašte u kojoj se krila, gotovo nevidljiva u noći bez mesečine, potrčala je pustom ulicom, usporavajući tek toliko da ubaci ispražnjen telefon u kantu za otpatke. Nekoliko ulica dalje bacila je bateriju preko visoke ograde u nečiju baštu.

Tada je začula još neki zvuk osim bata sopstvenih koraka po pločniku. Sakrivši se iza belog kamioneta parkiranoг uz ulicu, zadržala je dah i oslušnula.

Koraci.

Pogled joj je hitro šarao po kućama nanizanim duž mirne stambene ulice, ali nigde nije videla zgodno skrovište. Čula je kako njen pratilac trči – nije imala mnogo vremena.

Spustivši se na zemlju, Eli se zavukla ispod kamioneta. Nozdrve joj je ispunio miris asfalta i benzina. Naslonila je glavu na grubu površinu ulice, hladnu i vlažnu od kiše koja je padala tokom dana.

Napeto je osluškivala, pokušavajući da umiri snažno dobovanje srca.

Koraci su se približavali. Kad su stigli do kamioneta, Eli je zaustavila dah. Ali oni su bez zastajkivanja otišli dalje.

Ona odahnu.

Tada se koraci zaustaviše.

Eli se činilo da su svi zvuci utihnuli i na trenutak nije se čulo ništa. Tada neko prigušeno opsova, a ona žmirnu.

Koji trenutak kasnije čula je tihi muški glas. „Ja sam. Izgubio sam je.“ Na trenutak je začutao, a zatim nastavio: „Znam, znam... slušaj, brza je i, kako kažeš, poznaje ovaj kraj.“ Opet je neko vreme ćutao. „Ja sam u...“, stopala su mu škripala po trotoaru dok se okretao da pogleda, „...Ulici Krokston. Sačekaću ovde.“

Tišina koja je potom usledila tako joj se odužila da se Eli zapitala je li taj čovek možda nekud otišao tako tiho da ga nije čula. Nije čula ni jedan jedini korak.

Baš kad su je mišići zaboleli od nepomičnog ležanja, od novog zvuka sva je pretrnula.

Još nečiji koraci.

Ti koraci jasno su odzvanjali u svežoj noći.

Kad su se približili njenom skrovištu, Eli se dlačice na rukama nakostrešiše. Srce joj je bubnjalo u ušima. Dlanovi joj behu mokri od znoja.

Smiri se, ubeđivala je sebe. Smiri se.

Primenila je tehniku disanja koju joj je Karter tog leta pokazao – usredsređivanje na spore udisaje i izdisaje može da pomogne u obuzdavanju napada panike, od kojih bi se inače izbezumila.

Tri udaha, dva izdaha.

„Gde si je poslednji put video?“ Spori zlokobni glas lebdeo je iznad nje dok je tiho disala.

„Na drugom uglu odavde, tamo iza“, odgovorio je prvi glas. Čula je šuštanje njegove jakne kad je digao ruku da pokaže gde je to bilo.

„Verovatno je negde skrenula ili uskočila u neku baštu. Hajde da se vratimo do tamo. I zaviri iza kanti za otpatke – nije mnogo krupna. Mogla bi da se sakrije iza njih.“ Uzdahnuo je. „Natanijelu se neće dopasti ako je izgubimo. Čuo si šta je rekao. Hajde onda da je potražimo.“

„Đavolski je brza“, reče opet prvi nervozno.

„Da, ali to već znamo. Ti kreni onom stranom ulice, ja ću ovom.“

Čula je kako im se koraci gube u daljini. Eli se nije ni pomerila sve dok nisu potpuno utihnuli. Čak i tada je izbrojala do pedeset pre nego što se oprezno iskobeljala ispod kamioneta. Kad se osovila na noge, sakrila se između automobila i zagledala u svim pravcima što je dalje mogla.

Nigde ih nema.

Nadajući se da ide u dobrom smeru, opet je potrčala, ovog puta još brže.

I u najnormalnijim okolnostima volela je da trči, a sada su joj stopala lako uhvatila ravnomeran brz ritam. Dok je trčala, disanje joj se ujednačilo.

Ali ipak se nije osećala dobro. Odupirala se iskušenju da baci pogled preko ramena znajući da bi, ako se saplete i padne, mogla biti otkrivena. A ko zna šta bi se onda moglo dogoditi?

Kuće su proletale mimo nje u mraku kao da se one kreću, a ne Eli. Bilo je kasno – ulica je bila pusta.

Senzorske lampe postale su joj neprijatelji; ako bi trčala pločnikom, svetla na tremovima palila bi se kada bi prošla pored njih – istovremeno je zaslepljujući i otkrivajući. Zato se držala sredine ulice, mada su je i tu ulične lampe jasno osvetljavale.

Odjednom je naišla na raskrnicu i zastala, dahćući kraj putokaza.

Foksborou roud. Šta je rekla Izabela? Protrljala je čelo pokušavajući da se priseti.

Rekla je skreni levo u Foksborou, zaključila je posle nekoliko trenutaka. *A onda desno u Haj strit*. Ali ipak nije bila sigurna. Sve se izdešavalo tako brzo.

Čim je skrenula levo, međutim, ugledala je bleštava svetla Haj strita i znala je da je bila u pravu. Ali dok je trčala ka njima, pitala se da li mnoštvo taksija, autobusa i kamiona koji prolaze niz ulicu za nju znači i veću sigurnost. Sad je bila na otvorenom.

Ne usporavajući, pojurila je Haj stritom tražeći mesto koje joj je opisala Izabela.

Eto ga! Kraj drečavo obojenog kioska za sendviče na uglu Eli je skrenula desno i pronašla uličicu u kojoj joj je direktorka rekla da sačeka. Ne osvrćući se, uletela je u senku između dve ogromne metalne kante za otpatke.

Naslanjajući se leđima na zid, zastala je da povrati dah. Kosa joj je padala u oči, lepeći se za oznojeno lice, i ona je bez razmišljanja skloni, istovremeno nabirajući nozdrve.

Kakav je to miris, dodavola?

Smrad je dopirao iz kanti za otpatke, ali osim toga osećao se i neki gnusni vonj o kome zapravo nije želela da razmišlja. Usredsređujući se na izbavljenje, netremice je gledala ka početku uličice. Izabela joj je rekla da neće morati dugo da čeka.

Međutim, dok su minuti prolazili, obuze je nestrpljenje. Čak i tu, u mraku, osećala se izloženo. Suviše uočljivo.

Kad bih ja tražila samu sebe, ovo bi bilo jedno od prvih mesta na koje bih pogledala, pomislila je.

Mrštila se nesvesno grickajući palac, sve dok joj pažnju nije privuklo neko čudno šuškanje. Spustivši pogled, videla je bačenu kutiju od sendviča kako se sama kreće. U prvi mah Eli ni sama nije shvatala u šta to gleda, a zatim je zinula od zaprepašćenja kad je kutija polako krenula ka njoj. Tek kada je kutija izašla na svetlo, Eli je ugleda tanki gipki rep koji se vukao po zemlji iza nje.

Ona pokri usta rukom da priguši krik.

Čučala je među pacovima.

Očajnički se osvrtala, ali nije imala kuda da pobegne. Dok joj se kutija od sendviča približavala, srce joj je treperilo od straha i upinjalo se da se pribere. Morala je da ostane sakrivena.

Međutim, kad joj je kutija udarila u levo stopalo, više nije mogla da se uzdrži – jurnula je kao oparena. Kada se zaustavila, našla se opet na ulici, ne znajući ni sama šta da radi.

U tom trenutku pred njom se zaustavio skupoceni crni auto. Pre nego što je Eli stigla išta da kaže, visok muškarac iskočio je sa vozačkog mesta i okrenuo se ka njoj u jednom jedinom gipkom pokretu.

„Eli! Brzo! Ulazi u kola.“

Eli je zaprepašćeno zurila u njega. Izabela joj je rekla da će poslati nekog da joj pomogne. Nije kazala: „Poslaću ti tipa u besnom automobilu.“ Veoma je ličio na momke koji su je ranije jurili – nosio je otmeno odelo, a tamna kosa bila mu je kratko podšišana.

Eli tvrdoglavo diže glavu.

Nema šanse da uđem u taj auto.

Međutim, kada se okrenula da pobegne, iz mračne ulice Foksborou izronile su dve prilike. Trčale su pravo prema njoj.

Bila je u klopci.

Pogledavši opet u čoveka sa skupocenim automobilom, videla je da je on zabrinuto gleda. Motor koji je ostao upaljen preo je poput tigra koji je uočio plen. Čim je Eli oklevajući uzmakla za korak, čovek joj je pružio desnu ruku, okrenuvši dlan naviše. Govorio je brzo i bez zastoja.

„Eli, ja sam Radž Patel, Rejčelin tata. Izabela me je poslala po tebe – molim te, uđi u kola što pre.“

Eli se skamenila. Rejčel joj je bila jedna od najboljih drugarica. Izabela je bila direktorka Akademije *Simerija*.

Ako ovaj čovek govori istinu, uz njega će biti bezbedna.

Budući da je imala svega nekoliko sekundi na raspolaganju da se odluči, tražila je nekakav znak. Bilo kakav nago-veštaj da su njegove reči istinite.

On je i dalje pružao ruku; oči su mu bile slične Rejčelinim.

„Ne želiš da te se ti ljudi dočepaju Eli“, reče joj on. „Molim te, uđi u kola.“

Nešto u njegovom glasu govorilo je da je iskren. Kao da je izgovorio čarobne reči koje su je odjednom pokrenule, Eli skoči ka njemu, uhvati se za ručku automobilskih vrata i uskoči na sedišta. Tek što je posegnula za sigurnosnim pojasem, kola krenuše.

Kada je zakopčala pojas, auto je već jurio stotinu kilometara na sat.

DRUGO POGLAVLJE

A zapravo, veče je tako dobro počelo.

Eli je prvi put posle dosta vremena izašla sa svojim starim drugovima Markom i Harijem. To su bili momci s kojima se družila onih dana kada je stalno upadala u nevolje – ona i Mark su samo nekoliko meseci ranije bili zajedno uhapšeni.

Njeni roditelji mrzeli su i jednog i drugog, te je očekivala njihovog negodovanje kada im je objavila svoje planove za to veče. Međutim, činilo se da oni uopšte nisu ljuti.

Majka joj je rekla samo: „Dođi do ponoći, molim te.“ To je bilo sve.

Otkad se tog leta vratila iz Akademije *Simerija*, prema njoj su se ponašali drugačije. S poštovanjem.

Bilo joj je čudno što je puštaju da izađe bez svađe.

Još čudnije se osećala kada je stigla u park u koji su nekad dolazili svake večeri i zatekla Marka i Harija kako se u mraku ljuljaju na prečkama na igralištu kao da su još deca.

„Zaista treba da se zaposlite“, rekla im je prolazeći kroz kapiju.

„Eli!“, zagrajaše oni, pritrčavši joj.

Bila je tako radosna što ih vidi da nije mogla da skine osmeh s lica. A činilo se da su se i oni obradovali što vide nju – pljeskali su je po leđima i gurali joj u ruku limenku mlake jabukovače. Ali pošto su se pozdravili i pošto su se dečaci smestili na ljuljaške a Eli na vrh tobogana, razgovor je zamro. Njih dvojica pričali su samo o bežanju iz škole, švercovanju u prevozu, krađi patika iz prodavnice. O istim onim stvarima o kojima su uvek pričali.

Samo što je njoj to sada delovalo...

Dosadno.

Prošla su tek dva meseca otkad ih je poslednji put videla, ali Eli se osećala kao da je godinama starija; toliko joj se toga dogodilo tokom letnjeg semestra u *Simeriji*. Pomogla je u spasavanju škole od požara. Umalo je poginula. Našla je telo ubijene učenice.

Setivši se toga, zadrhtala je.

Bila je sigurna da je oni ne bi razumeli kad bi pokušala da im objasni kakva je *Simerija*. Kad su je zapitkivali o školi, odgovarala je neodređeno: škola je „pomalo uvrnuta“, ali „prilično kul“.

„Jesu li svi đaci tamo, kao, totalni buržuji?“, pitao je Hari, gužvajući limenku u ruci i bacajući je na travnjak. Eli se zagledala u limenku koja se presijavala među sočnim zelenim vlatima trave.

„Da, valjda jesu“, odgovori ona još uvek zureći u konzervu.

Ali, pomislila je, mada to nije rekla naglas, *zapravo mi se sviđaju*.

„Da li se ponašaju prema tebi kao prema sluškinji?“, upitao je Mark saosećajno, trudeći se da protumači njen izraz lica. Izbegavala je njegov pogled.

„Neki da“, priznade Eli, prisativši se Kejti Gilmore i njenog društva. Ali na kraju polugođa, ona i Kejti su zajednički

spasavale školu od požara i, makar i preko volje, osetile izvesno poštovanje jedna prema drugoj. „Ali ipak, nisu oni tako loši“, zaključila je.

„Ne mogu da zamislim da idem u školu s gomilom buržuja.“ Hari se uspravi na sedištu ljuljaške i zanjiha se u tami. Dok se ljuljao, iz tame je dopirao njegov glas: „Pretpostavljam da bih ih poslao na jedno mesto, a onda bi me izbacili.“

„Ako bi te uopšte i primili“, naruga mu se Marki, gurajući lance Harijeve ljuljaške sve dok ona nije skrenula u stranu.

„Vraćaš li se tamo?“, upita Mark Eli, odjednom je ozbiljno pogledavši.

„Da, roditelji mi kažu da moram. A ja to u stvari i... želim, razumeš?“ Pogledala ga je u oči, nadajući se da će je shvatiti.

Mark je poticao iz drugačijeg okruženja od Eli – nije imao oca i živeo je s majkom u stambenoj zgradi. Njegova mama je izlazila u klubove i barove sa svojim društvom – nije se ponašala kao odgovoran roditelj. Pošto je Elin brat Kristofer pre dve godine pobegao od kuće, Mark joj je na neki način zamenio brata, koliko je to bilo moguće. Znala je da mu je nedostajala otkad je otišla u *Simeriju*. Ali ona zapravo, već posle nekoliko nedelja u *Simeriji*, nije više mnogo mislila na njega.

„Pisaću ti“, obećala mu je, osetivši grižu savesti.

Markov zajedljivi osmeh na trenutak ju je podsetio na Kartera.

„Stvarno?“ Otvorio je još jednu limenku jabukovače i skočio na ljuljašku. „Ja ću tebi ostavljati poruke na liniji Hamersmit i Siti.“*

* Linija Hamersmit i Siti (engl. *Hammersmith & City Line*) jeste jedna od linija londonskog metroa, koja saobraća između Hamersmita i Barkinga. Ova linija je jedna od slabije prometnih, tačnije deseta po broju putnika od ukupno dvanaest linija podzemne železnice. (Prim. prev.)

Odgurnuo se stopalima i izvio ka Hariju, koji je, ljuljajući se, pevušio besmislice sebi u bradu.

Eli je sedela na toboganu i gledala ih kako se igraju – cimajući ljuljaške kao da hoće da ih otkinu sa metalnog okvira. Izgledala je zamišljeno; limenka jabukovače stajala je netaknuta pored nje.

Bila je skoro ponoć kada je Hariju zazvonio telefon. Posle kraćeg razgovora, razmenio je nekoliko reči s Markom pre nego što se okrenuo Eli.

„Odosmo do autobuske garaže u Brikstonu – da je malo obradimo. Hoćeš li s nama?“

Posle kraćeg ćutanja, Eli odmahnu glavom.

„Obećala sam roditeljima da ću ranije doći kući“, reče ona. „Još uvek se ponašaju prema meni kao prema kriminalcu.“

Hari joj pruži pesnicu i ona je udari svojom. Kad je podigao torbu, u njoj nešto začangrlja.

„Vidimo se, Šeridanova“, dobaci joj on izlazeći iz parka. „Ne daj da te ti buržuji smaraju.“

Mark se malo zadržao.

„Ako mi stvarno budeš pisala, Eli“, reče on posle nekog vremena, „to će biti skroz kul.“

„Hoću“, rekla je, čvrsto rešena da ispuni obećanje.

Posle toga Mark se okrenuo i potrčao za Harijem. Eli je neko vreme čula njihove glasove u daljini. Pričali su i smejali se. Kada je i taj zvuk zamro, sišla je sa tobogana, pokupila prazne limenke i ubacila ih u kantu za otpatke. Zatim je navukla crnu kapuljaču preko glave i sporim korakom zamišljeno krenula kući.

Bila je već skoro stigla tamo kad ih je ugledala – četiri muškarca kako stoje ispred njene kuće. Imali su savršeno krojena odela; kratke i uredne frizure. Jedan je nosio naočare za sunce iako je bio mrak; kad ga je pogledala, srce joj je brže

zakucalo. Njegova atletska građa i snažna usredsređenost podsetile su je na Gejba.

Odjednom je stala kao ukopana. To joj je bila prva greška – trebalo je samo da uđe u baštu gospođe Barson i da se iskrade na zadnji ulaz.

Ali nije to uradila.

Kad je zastala, muškarac koji je stajao najbliže njoj se okrenuo. Bila je u polusenci, ali se činilo da ju je ipak prepoznao. Odmahuo je rukom ka njoj.

„Hej“, rekao je tiho, dvaput pucnuvši prstima.

Tada su i ostali pogledali u nju.

Eli oprezno zakorači unazad.

„Eli Šeridan?“, upita prvi mladić.

Ona ustuknu za još jedan korak.

„Samo hoćemo da popričamo s tobom“, dodao je drugi.

Eli se okrete i potrča. Preskočivši nisku ogradu gospođe Barson, jurnula je ka zadnjoj kapiji za koju je znala da je uvek otvorena i proletela kroz nju. Iza sebe je čula kako mladići u odelima psuju i pokušavaju da nađu kapiju u mraku, dok je ona trčala nazad ka parku preko klizavog travnjaka i kroz živu ogradu sa suprotne strane.

Trčkarajući levo-desno po susedstvu, odmicala je sve dalje, dok su njihovi glasovi postepeno zamrli za njom. Zatim je preskočila jedan baštenski zid i zavukla se ispod grmlja.

Kad je, kako joj se učinilo, prošlo oko sat vremena, drhtavim rukama izvukla je telefon iz džepa.

Sada je sedela na udobnom kožnom suvozačkom sedištu crnog audija, gledajući kako se Rejčelin tata provlači kroz saobraćajnu gužvu na južnoj obilaznici brzinom znatno većom od dozvoljene. Mada ne bi mogla da kaže da nema

poverenja u njega, držala se povučeno, naslanjajući se na vrata i držeći se jednom rukom za kvaku.

Rejčel prilično liči na njega, mislila je Eli. Ali je njegova put bila tamnija a kosa tršava, dok je Rejčelina bila sjajna i kovrdžava.

Nije progovorio sve dok se nizovi kuća oko njih nisu proredili, ustupajući mesto tamnim pašnjacima.

„Jesi li dobro?“, upitao je tada, pomalo iznebuha, ali je Eli u njegovom glasu osećala očinsku brižnost.

„Dobro sam“, reče ona, uspravivši se. „Samo sam malo... prestravljena.“

„Hvala ti što mi veruješ“, rekao je. „U početku mi se učinilo da nemaš poverenja u mene.“

„Ličite na nju“, rekla je Eli. „Mislim, na Rejčel. Pa... zato vam verujem.“

Pogleda uprtog u put, prvi put se nasmešio. „Nemoj to da joj kažeš. Mama joj je prava lepotica.“

Dok se smešio, izgledao je dopadljivije, a Eli se malo opustila.

„Šta se desilo?“, upita on. „Kad smo pre dva sata bili kod tvoje kuće, još je sve bilo u redu.“

„Bili ste kod *moje kuće*?“ Eli se opet uznemiri.

„Nismo bili u kući.“ Činilo se da je naslutio njenu usplahirenost i da pokušava da je smiri. „Samo u blizini. Izabela me je zamolila da te držim na oku. Jedan od nas je bio tamo – jedan od mojih ljudi – svakog dana.“

Rejčel joj je pričala da njen tata ima firmu koja se bavi obezbeđenjem – i to tako uglednu da su njegove usluge koristili predsednici i važni poslovni ljudi. Osim toga ona zapravo nije znala gotovo ništa o njemu, sem da je i on kao dete išao u *Simeriju*.

Koliko god se trudila da se priseti da li je videla njega ili nekog sličnog njemu na ulici, Eli nije mogla da se seti ničega. Ježila se od pomisli da su je neprestano motrili.

„Sve je bilo u redu“, odgovorila je. „Kad sam otišla u park, ispred moje kuće nije bilo nikog. Kad sam se vratila, međutim, oni tipovi su stajali ispred kuće na ulici. Prepoznali su me.“

„Jesu li pokušali da te se dočepaju?“, upita on pogledavši je.

Ona odmahnu glavom. „Rekli su da hoće da razgovaraju sa mnom. Ali ja im nisam poverovala“, dodala je. „Potrčala sam. Nisu me ni takli.“

„Pametno.“

Čuvši pohvalu u njegovom glasu, Eli oseti kako je neočekivano obuzima ponos.

„Ipak, čudi me što si uspela da im umakneš“, reče on. „Veoma su sposobni.“

Ona skromno slegnu ramenima. „Prilično sam brza. Trudila sam se da trčim tako da me je bilo teško pratiti.“

„I bila si u crnom“, primeti on.

„Izabela mi je rekla da noću oblačim crno, za svaki slučaj.“

Izašao je na put M25 i pogledao u retrovizor, da se uveri da ih niko ne prati.

„Žao mi je što je bila u pravu“, reče on.

„I meni“, odgovori Eli, zavalivši se u sedište i posmatrajući automobile koji su ostajali iza njih dok je Rejčelin tata ubrzavao. Sad kad je konačno bila bezbedna i na toplom, sav adrenalin joj je iščileo iz tela. Osetila je kako joj se oči sklapaju.

„Šta je sa mojim roditeljima?“, upitala je pospano.

„Izabela će ih nazvati telefonom i sve im objasniti“, reče on. „Znaće da si na sigurnom.“

Eli nasloni glavu na sedište.

„Dobro“, promrmlja ona. „Ne bih htela da se uplaše.“

Za samo nekoliko minuta je zaspala.

* * *

Nešto kasnije probudio ju je svež povetarac. Trgla se iz sna i naglo uspravila.

Auto se više nije kretao. Vrata s vozačeve strane behu otvorena – Eli je bila sama u kolima.

Posle Londona, noć joj se ovde učinila neprirodno tihom. Nije se čulo brujanje motora. Ni sirene. Čula je samo pri-gušene glasove u blizini – glasove muškarca i žene koji su tiho razgovarali.

Eli se ispravila na sedištu i prošla prstima kroz raščupanu kosu.

„Siguran si da vas niko nije pratio?“, pitala je žena.

„Potpuno“, odgovorio je Rejčelin tata.

„Jadnica. Sigurno je iscrpljena“, odgovorila je žena. „Nisam probudila Rejčel; možemo joj sve ispričati ujutru.“

Eli otvori vrata automobila i njih dvoje začušaše.

Gospodin Patel razgovarao je sa ženom svetlosmeđe kose i bele puti. Ona je bila u farmerkama i dugačkom plavom džemperu, sa ukrštenim kaišem visoko na struku.

„Hm... Zdravo“, reče Eli nesigurno.

„Eli“, reče gospodin Patel, „ovo je Rejčelina mama Linda.“

Oko njih je bilo tako mračno da Eli skoro ništa nije videla. Iza njih je tek nazirala obrise neke zgrade – jedan osvetljen prozor u prizemlju. I otvorena vrata.

Još uvek je pokušavala da se pribere kada ju je gospođa Patel obgrlila oko ramena i uvela u kuću. „Mislim da je najbolje da popiješ toplu čokoladu i da legneš, Eli. Stavila sam ti u sobu nešto Rejčelinih stvari – možda će ti biti pomalo komotne, ali mislim da će poslužiti. To je ionako tek za prvo vreme.“

Gospođa Patel stavila je vruću šoljicu u Eline umorne ruke, a zatim ju je pvela uz stepenice do prostrane sobe sa

debelim bež tepihom i bledožutim zidovima. Lampa pored kreveta širila je prigušenu svetlost, a bračni krevet prekriven limun-žutim jorganom bio je razmešten za spavanje.

„Kupatilo je tamo“, reče gospođa Patel pokazujući ka vratima. „Odeća koju sam ti spremila je u ormaru. Osećaj se kao kod kuće. Rejčel će doći ujutru da ti donese doručak. Lepo spavaj. Pričaćemo sutra.“ Izašla je sa ohrabrujućim osmehom i zatvorila vrata za sobom.

Eli je dugo sedela na krevetu. Znala je da bi trebalo da ustane i da se umije. Da obuče nešto u čemu će spavati. Da shvati gde se tačno nalazi.

Umesto toga samo se izula i naslonila se na jastuke. Zatim se okrenula na bok i tako sklupčana počela da broji udahe i izdahe.

TREĆE POGLAVLJE

„Dobro nam došla.“ Pošto je lakim korakom strčala niz staro kameno stepenište ispred zastrašujućeg kamenog viktorijanskog zdanja u kome se nalazila Akademija *Simerija*, Izabela le Fanul je toplo zagrlila Eli. „Tako mi je drago što te vidim živu i zdravu!“

„Dobro je biti živ i zdrav.“ Eli se široko osmehnula direktorki.

Posle londonskog bekstva provela je nekoliko dana u skrovištu kod Patelovih, uglavnom se kupajući na bazenu i po prvi put u životu jašući, u čemu je posebno uživala.

Očigledno primetivši da devojčici nedostaju roditelji, gospođa Patel je neprestano nutkala Eli hranom i brinula o njoj dok ih je Rejčelina mlađa sestra Minal neprekidno pratila u želji da učestvuje u svemu što su drugarice radile. Na neki način, boravak kod Patelovih bio je i veseo i tužan; oni su bili porodica kakvu je Eli oduvek priželjkivala. Porodica kakva je i njena nekad bezmalo bila.

Međutim, Rejčelin otac i Izabela zaključili su da će devojčice ipak biti bezbednije u *Simeriji*. I zato ih je gospodin Patel odveo u Akademiju, mada je škola trebalo da počne tek za deset dana.

Škola je izgledala isto kao i letos – ogromna, masivna i zastrašujuća. Trospratna zgrada od crvene cigle nadvijala se nad njima – s nizom gotskih tornjeva na krovu sa koga su šiljci od kovanog gvožđa štrčali ka nebu poput kopalja mračnih vitezova. Simetrični nizovi lučnih prozora kao da su ih posmatrali dok su vadile torbe iz prtljažnika.

Direktorka je svetlosmeđu kosu čvrsto zakačila u rep šnalom, a na sebi je imala belu majicu sa grbom *Simerije* i farmerke. Eli se nije sećala da ju je ikada ranije videla u farmerkama.

„Hvala vam što ste poslali gospodina P. da me spase“, reče Eli. „Ne znam šta bi bilo sa mnom da nije bilo njega.“

„Savršeno si sledila moja uputstva.“ Direktorkine zlatnosmeđe oči blistale su čak i po tako oblačnom danu. „Bila si veoma hrabra. Ne mogu ti reći koliko se ponosim tobom.“

Eli pocrvene i obori pogled.

„Rejčel, pametnice moja.“ Neupadljivo skrećući pažnju, Izabela se okrete. „Hvala bogu što si se vratila; potrebna si nam u biblioteci. Eloiz će biti drago što si tu. Čao, Radže.“ Pružajući ruku Rejčelinom tati digla je jednu obrvu. „Ili da te zovem gospodin P.?”

„Ako baš moraš.“ On se jetko nasmeši. „Izgleda da me to niko i ne pita.“

Okrenuvši se ka prtljagu koji je stajao naslagan pored auta, Izabela reče: „Pretpostavljam da su to uglavnom tvoje knjige, Rejčel? Znaš, možeš slobodno da ih ostavljaš ovde preko raspusta. Nećemo ih baciti.“

Široko se osmehujući, Rejčel uze jednu svoju torbu i prebaci je preko ramena. „Znate već kakva sam, Izabela...“

„Naravno da znam. Pa, pustiću vas da se smestite. Svi su zauzeti radom na popravkama, tako da nema uobičajene gužve.“

Direktorka uze jednu torbu i žustro krenu ka vratima. Ostali se natovariše prtljagom i pođoše za njom kroz veličanstveni ulaz sa vitražnim prozorom, koji je po ovako tmurnom danu, bez sunca, delovao sumorno. Eli je primetila da nema raskošne tapiserije sa jednorogom koja je obično visila kraj vrata. Uskoro joj je postalo jasno da se još štošta promenilo otkako je poslednji put videla školu, one noći kada je umalo izgorela.

„Karter, Silven i Džo su već tu.“ Izabelin glas je odzvanjao dok su koračali po kamenom podu prema velikom hodniku. „Džuls se vraća ovih dana, kao i Lukas i još nekoliko đaka, ali dok ne počne nastava, biće nas ipak sasvim malo.“

U širokom glavnom hodniku drveni podovi behu prekriveni prljavim cirađama. Desetine slika u ulju koje su obično krasile sjajne ploče od hrastovine na zidovima sada behu skinute. Bez njih je hodnik delovao neobično razgolićeno i, kako se Eli učinilo, uznemirujuće bezlično.

Izabela je, hodajući ispred njih, još uvek vedro čavrljala, ali Eli je primetila da joj glas zvuči napregnuto; osećala je napetost koju je direktorka pokušavala da sakrije.

„Pošto su neke sobe oštećene u požaru, zamenili smo mesta učionicama i spavaonicama.“ Izabeline ravne cipele sa gumenim đonovima odlučno su škripale sa svakim korakom. „Kad za deset dana počnu da pristižu i ostali učenici, moramo biti spremni. Mislim da ćete svi morati da pomognete.“

Žustrim korakom povel ih je uz široko stepenište, nad kojim je kristalni luster iz edvardijanskog doba bio prekriven tankom zaštitnom tkaninom nalik na džinovsku paukovu mrežu. Koračajući na začelju, Eli je odnekud čula udarce čekića, dovikivanje radnika i čangrljanje.

Znala je da će škola morati da bude obnovljena. Mada je otišla odatle dan posle požara, videla je dovoljno da bude sigurna kako će popravke biti neophodne. Međutim, ipak nije bila svesna da je škola do te mere... oštećena. Lišena umetničkih dela i ukrasa zahvaljujući kojima je ličila na dvorac iz bajke delovala je ranjeno, a Eli je nežno milovala široki rukohvat od hrastovine kao da ga teši.

Na vrhu stepeništa skrenule su na drugo, usko stepenište što je vodilo u drugi hodnik, a zatim do još jednog niza stepenica. Ovde je oštri miris dima bio izraženiji i Eli oseti kako joj se utroba prevrće kada se prisetila kako je pre nekoliko nedelja ovde videla svog brata Kristofera kako stoji u hodniku sa bakiom u rukama, one noći kad je zapalio školu.

Kao da je očekivala ovakvu reakciju, Izabela se u trenu našla kraj nje, obgrlila je oko ramena i pvela je na suprotnu stranu od vrata njene sobe.

„Tvoja soba je oštećena od požara i vode, Eli, pa smo te premestili dalje niz hodnik.“ Pvela je Eli dalje od njenih starih vrata, ka onima označenim brojem trista sedamdeset jedan. „Već smo ovde prebacili tvoje stvari.“

„Hej, ta soba je pored moje!“, uzviknu Rejčel, otvarajući vrata sobe broj trista sedamdeset dva. Kad je Rejčel ušla u nju, Eli ju je čula kako kaže: „Ćao, lepa moja sobice. Mnogo te volim.“

Izabela je otvorila vrata Eline sobe. „Mislila sam da ćeš se osećati prijatnije ako budeš blizu Rejčel.“

Jednostavno nameštena prostorija odisala je lepljivo-čistim oštrim mirisom sveže farbe. Eli je stajala na vratima dok je Izabela otvarala lučni prozor sa kopcima puštajući u sobu vodenastu i sivkastu dnevnu svetlost.

Na visokoj polici Eli ugleda dobro poznate hrbate svoje male zbirke knjiga. Krevet je bio prekriven belim perjanim

jorganom, a tamnoplavo ćebe uredno je složeno u dnu postelje – baš kao i u njenoj staroj sobi. Sve je bilo sasvim isto.

Izabela je već izlazila. „Roditelji su ti poslali neke stvari; spremila sam ih u ormar. Kad se smestiš, potraži me da malo popričamo.“

Kada su se vrata zatvorila, Elino srce je radosno zatreperilo. Vratila se tamo gde pripada.

Ovog puta osećala se sasvim drugačije nego prošlog polugođa, kada je prvi put došla u *Simeriju*. Tada joj je škola delovala odbojno i zastrašujuće. Većina đaka ponašala se prema njoj kao da je nepozvana upala na neku otmenu žurku. Roditelji su u to vreme bili tako besni na nju – tek što je bila uhapšena – da joj ništa nisu kazali o novoj školi. Samo su je dovezli i ostavili je tu. Kada ju je Džuls, plavuša prefekt, prvog dana povelala da joj pokaže školu, Eli se osećala kao budala. Tek tada je otkrila bizarna školska pravila – sve elektronske sprave bile su zabranjene i niko nije smeo da napušta školu – a elitna grupa đaka zvana Noćna škola sastajala se tajno posle večerjaja i održavala svoje čudne treninge, koje ostali učenici nisu smeli ni da vide.

Međutim, uprkos svemu tome, samo dva meseca kasnije Eli se u ovoj školi osećala kao kod kuće.

Otvorila je ormar i izvadila iz njega mali kofer koji su joj poslali roditelji. Rekla im je tačno šta treba da spakuju u njega. Nekoliko knjiga, sve njene sveske, nešto odeće i...

Nasmešila se.

Evo ih. Sasvim odozgo.

Njene crvene martinke, visoke do kolena.

Eli je jednom rukom pomilovala pohabanu tamnocrvenu kožu; drugom je uzela pismo koje joj je majka ubacila u kofer.

„Uz uniformu *Simerije* dobijaš i cipele, tako da ne znam zašto ti trebaju...“, počinjalo je mamino pismo.

„Znam da ne znaš, mama“, promrmlja Eli, pomalo iznervirana. Preletela je pogledom preko ostatka pisma – u njemu se nije pominjalo ništa od onoga što se one noći dogodilo u Londonu. Ništa o Izabeli ni o Natanijelu. Ništa što je stvarno *važno*.

Dakle, nastavljaju sa pretvaranjem.

Eli se ponekad osećala kao da je iz svog bezveznog običnog sveta odjednom prebačena pravo u nečiji tuđ život. Život u kome su svi ratovali. Obrela se na borbenim linijama, ali nije imala pojma ko zapravo puca. Mada je polako počela da shvata kome može da veruje.

Požurila je da isprazni kofer, ali joj se činilo da raspakivanje predugo traje, te je ostavila kofer otvoren na podu i istrčala iz sobe. Nestrpljivo pokucavši na Rejčelina vrata, ušla je ne čekajući odgovor i zatekla Rejčel kako sedi na podu okružena knjigama, s otvorenim skriptama na krilu.

U onih nekoliko dana koje je provela sa Rejčelinom porodicom, Eli se osećala kao da konačno ima sestru koju je oduvek želela. Dok su se kupale u bazenu i lutale po divnim porodičnim pašnjacima, razgovarale su o svemu: o Karтеру, Natanijelu, Elinoj majci, Rejčelinom ocu. Eli je osećala da Rejčel može sve da kaže i da je ona ni zbog čega neće osuđivati. A mogla je isto tako sve da joj ispriča i da bude sigurna da je Rejčel neće izneveriti.

„Hajde da se raspakujemo kasnije“, kazala je Eli skakućući sa noge na nogu. „Zar ne želiš da vidiš biblioteku?“

„Misliš, zar ne želim da pođem s tobom da potražiš Kartera?“ Zatvarajući knjigu i ustajući, Rejčel se popustljivo nasmešila. „Naravno da želim.“

U prizemlju je bila gužva. Zveket čekića dopirao je iz krila zgrade u kome su se nalazile učionice, a kroz otvorena vrata devojčice su videle radnike kako skidaju sa zida oštećeni malter. Pocrnela drvena oplata stajala je naslonjena na zid

pre nego što bude odnesena; pored nje je stajala i nagorela odbačena klupa. Radnici su žurno ulazili i izlazili. Duž zidova su sijale srebrnaste skele.

Drugi delovi zgrade, međutim, izgledali su znatno bolje. Trpezarija je bila netaknuta, a dnevna soba je izgledala isto kao i pre požara.

Ulazeći u glavno predvorje, primetile su da je ono u dobrom stanju, ali tako zakrčeno nameštajem da su se jedva probijale kroz njega. Tu su se očigledno našle stvari iznesene iz prostorija koje je trebalo popravljati.

Rejčel se pažljivo provukla pored nogu stolice položene postrance ispod pisaćeg stola. „Pitam se gde...“

U tom trenutku vrata se otvoriše i na njima se pojavi Silven, noseći orijentalni tepih smotan u dugačku i tešku rolnu. Bio je tako usredsređen na iznošenje svog kabastog tereta da ih u prvom trenutku nije ni primetio. Zatim je digao pogled i njegove jarkoplave oči sretoše se s Elinim. Iznenađen, izgubio je ravnotežu, a tepih se snažno zaneo. Eli i Rejčel se skloniše dok se Silven borio da ispravi tepih, konačno ga ispustivši na pod uz prašnjav tresak.

U tišini koja je usledila, Eli je primetila kako mu je tamna talasasta kosa pala na čelo. Tamna put sijala mu se od znoja. Odmah zatim zapitala se zašto je to uopšte primetila.

Trgla se kad je Rejčel progovorila: „Ćao, Silvene. Nismo htele da te prepadnemo.“

„Ćao, Rejčel. Dobro došle.“

Kad je čula njegov poznati glas sa otmenim francuskim naglaskom, Eli obuze neko čudno osećanje. Kao da je to naslutio, on se odjednom okrenu ka njoj.

„Ćao, Eli“, rekao je tiho.

„Ćao, Silvene.“ Nervozno je progutala knedlu. „Pa... ovaj... kako si?“

„Dobro.“

Zbog neobično zvaničnog tona zvučao starije od svojih sedamnaest godina, a kada ga je Eli tek upoznala, topila se od svake njegove reči.

Ali to je bilo nekad.

„Kako si ti?“, upitao je on. Za vreme tog napregnutog razgovora Rejčel je krenula ka vratima.

„Idem samo da...“, rekla je neodređeno pre nego što je izašla.

Kad je Rejčel otišla, Eli zakorači ka Silvenu, pokušavajući da protumači njegov oprezan izraz lica. „Ja sam... dobro.“ Grlo joj se tako steglo da je jedva gutala. „Samo... nisam imala prilike. Mislim, da ti zahvalim. Posle požara.“ Pružila je ruku ka njemu. „Spasao si mi život, Silvene.“

Kad ga je dodirнула, iskrica elektriciteta oboje ih je iznenadila. Eli je trgla ruku s uzvikom i poskočila unazad, saplićući se o tepih. Silven je uhvati za ruku da je uspravi, ali je odmah potom pusti i odmaknu se.

Eli uopšte nije ovako zamišljala njihov susret. Želela je da deluje pribrano, a ne kao sumlata koja se sapliće o tepihe i baca iskrice iz sopstvene kože.

Ona pocrvene. „Izvini. Moram da... idem... i...“ Ne završivši rečenicu, Eli pobeže iz predvorja.

Kad se našla na sigurnom, zastala je i naslonila se leđima na zid, čvrsto zažmurivši.

Vraćajući film u mislima, ritmično je udarala glavom o zid iza sebe.

„Čao, Silvene“, mrmljala je zajedljivo, i dalje udarajući glavom o zid. „Ja sam potpuni kreten. A ti?“

Sa uzdahom se uspravila i ušla u hodnik, utrčavši pravo u Karterovo naručje. Smejući se, on je podiže uvis. „Čuo sam gadnu vest, da si se vratila.“

Košulja mu je bila prljava od farbe a kosa razbarušena. Na čelu je imao ljupku mrlju od bele boje. Njegove šake na njegovom struku bile su tople i snažne. Posle nespretnog susreta sa Silvenom, Karter je Eli bio pravi melem za dušu.

„Loše vesti se brzo šire“, reče ona približivši usne njegovim.

Poljubac joj je zagrejao celo telo i ona rastvori usne pod njegovima, čvrsto ga držeći za ramena. Nekoliko trenutaka kasnije naslonio je čelo na njeno, šapućući: „Bože, kako si mi nedostajala.“

Nasmešila se, i dalje ga grleći. „Sad sam tu.“

„Divno izgledaš“, reče on uspravivši se. „Da li se divno i osećaš? Kad mi je Izabela rekla šta se desilo u Londonu, ja sam...“ Zaćutao je i stegao vilicu. „Pa, kad mi je ispričala šta se desilo, već sam znao da si na sigurnom ali... dobro si, je li?“

„Da, dobro sam“, reče Eli. „Rejčelin tata me je spasao. On ti je... ne znam... pravi car.“

„Da, izgleda da je stvarno faca“, reče Karter smešeći se. „Čak i Zelazni priča o njemu kao o Betmenu.“

Čuvši ime profesora kojeg nimalo nije volela, Eli se namršti.

Karter joj šaljivo pripreti prstom. „Moraćeš da naučiš da se slažeš s njim, Eli.“

„Znam, znam“, promrmlja ona. „Ali nisam ja kriva – on je mene prvi omrznuo. Ja sam mu samo uzvratila.“

„To je“, smejavao se Karter, „najgluplji izgovor koji sam ikad čuo.“

Eli nije mogla da veruje da je konačno opet tu – i da se opet izazovno prepire s Karterom. Obuzeta iznenadnom srećom, stegla mu je ruku. „Stvarno si mi nedostajao, znaš.“

Povukavši je u zaklon ispod glavnog stepeništa opet ju je poljubio, ovog puta još strasnije. Kada joj je usnama klišno niz vrat, Eli oseti kako je svu podilaze žmarci. Snažno

je utisnula prste u njegova mišićava leđa, a on uzdahnu od zadovoljstva priljubivši opet usne uz njene.

„Ah, Kartere. Tu si.“

Čuvši Izabelin glas, Karter se naglo okrete. Zagladivši kosu, Eli se trudila da deluje nevino, ali joj je Izabelin znalački pogled govorio da je nije zavarala.

„Traži te Eloiz. A inače, Eli, dobro bi joj došla i tvoja pomoć“, reče direktorka. „Naravno, ako nisi zauzeta.“

Zatim je otišla ne rekavši više ni reč.

Eli pocrvene zbog njenog oštrog tona, ali Karter se sav tresao od prigušenog smeha.

„Ne vidim šta je tu tako smešno“, reče Eli zajedljivo, ali se Karter samo još jače nasmeja i nežno je povuče ka biblioteci.

„Hajde, El. Znaš da je Izabela kul. Neće nas kazniti zbog malo ljubakanja.“ Kad je video da se ona i dalje duri, golicao ju je dok se nije nasmejala i odmakla.

Međutim, čim su se približili vratima biblioteke, Elino raspoloženje se promenilo. Pustila je Karterovu ruku i usporila korak, da bi na kraju zastala.

Zastajući korak ispred nje, Karter se okrenuo i zabrinuto je pogledao svojim tamnim očima.

„Jesi li ulazila ovde posle požara?“

Pogleda uprtog u vrata, ona nemo odmahnu glavom.

„Želiš li da uđeš sada?“

Ona opet odmahnu glavom. „Ne. Ni slučajno.“

On joj pruži ruku.

„Ne moraš sad to da radiš, znaš“, reče joj on blago. „Mogla bi da daš sebi još malo vremena.“

Ne skidajući pogled s vrata koja kao da su se zlokobno nadvijala nad njom, Eli klimnu glavom.

„Znam. Ali što duže budem čekala, biće mi sve teže“, kazala je bacajući opet pogled ka vratima. „Moram to da pregrmim.“

Hoću da kažem, ne mogu da ne ulazim više u biblioteku. Tu se kriju sva znanja.“

Njena mlaka pošalica nije ga zavarala i on je čvrsto uhvati za ruku.

„Pa dobro. Samo duboko diši, važi?“

Pogleda još uvek uperenog u masivna hrastova vrata ona klimnu glavom. Savršeno je dobro znala da su to samo obična vrata kroz koja se ulazi u običnu prostoriju. Ali je to ipak bila prostorija u kojoj je umalo nastradala.

Posmatrajući njen izraz lica, Karter uhvati kvaku. „Spremna?“
Osećajući kako joj srce bubnja u ušima, Eli klimnu glavom.
Vrata se otvoriše.

„O bože“, prošaputa ona pokrivajući usta rukom.

Čitav prednji deo nekada predivne prostorije bio je uništen. Sve što je ostalo od visokog starog bibliotekarskog stola koji je decenijama stajao kraj vrata bio je četvrtasti nagoreli trag na podu. Nestali su i redovi visokih polica za knjige, a jedan deo drvene oplata iz osamnaestog veka sa ukrasnim rezbarijama bio je pretvoren u pepeo. U vazduhu se osećao oštar miris dima.

„Znam da gadno izgleda“, reče Karter, „ali veruj mi da je ipak mnogo bolje nego što je bilo.“

Eli preplavi neočekivani talas tuge. Pre požara ovo joj je bilo jedno od njenih mesta u *Simeriji*. Biblioteka je uvek bila puna đaka koji su sedeli u dubokim kožnim foteljama odmarajući stopala na mekim orijentalnim tepisima i čitali pod svetlom lampi sa zelenim abažurima.

Sada je sve to nestalo.

Nameštaj je bio iznesen, a pocrneli pod je izgledao staro i zapušteno.

„Uništena je“, prošaputa ona.

„I ja sam tako mislila kad sam je prvi put videla.“ Glas Eloiz Derle zvučao je saosećajno. Duga tamna kosa bila joj je vezana u konjski rep, a bela majica i farmerke bili su isto tako isflekani kao i Karterovi. Čak je i na naočarima imala tragove boje.

„Čao, Eli“, rekla je. „Dobro nam došla.“

„Eloiz, ne mogu da verujem.“ Kad se okrenula ka bibliotekarki, Elin glas je podrhtavao. „Naša divna biblioteka!“

Eloiz se smireno osvrnu oko sebe. „Nije tako strašno kao što izgleda. U izvesnom smislu, imali smo dosta sreće.“

Prišla je mestu gde je nekad stajao njen sto. „Izgubili smo sve zapise koji su se ovde čuvali, a to je tragedija jer su bili stari čitav vek. Ali stariji zapisi su sačuvani na tavanu, i oni su bezbedni.“

Pokazujući spaljene zidove duž kojih su stajale police za knjige visoke do tavanice, rekla je: „Knjige koje su ovde stajale bile su najnovije, što znači da su imale najmanju vrednost. Knjige na starogrčkom, latinskom i ostale starije knjige stajale su na drugom kraju prostorije i skoro sve su preživle požar, mada je dosta njih oštećeno od vode i dima. Ali angažovali smo jednu od najboljih restauratorskih firmi na svetu, i oni čine sve što mogu da ih spasu. Dakle, vidiš?“ Osmeh joj je odisao odlučnom vedrinom. „Mogli smo i gore proći.“

Eli je oko sebe videla samo strahotu, ali nije htela to da kaže Eloiz. Znala je da joj je požar sigurno slomio srce.

Prisilila je sebe da se nasmeši.

„Sve se to može srediti. Kako mogu da pomognem?“